

Introitus:

Bůh prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.
Římanům 5,8

Čtení ze Staré smlouvy:

⁶ Vzpomeň *na* své slitování, Hospodine, i *na* své milosrdenství, vždyť je od věčnosti.

⁷ Nevzpomínej *však na* hříchy mého mládí, *na* má přestoupení. Vzpomeň na mě podle svého milosrdenství, kvůli své dobrotě, Hospodine.

Žalm 25:6-7

Čtení z epištol:

¹ Nakonec vás, bratři, žádáme a vyzýváme v Pánu Ježíši, abyste se ještě více rozhojňovali *v tom*, co jste od nás převzali *a co už* také činíte — totiž jak máte žít, abyste se líbili Bohu.

² Vždyť víte, které příkazy jsme vám vydali skrze Pána Ježíše. ³ Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali smilstva, ⁴ aby každý z vás uměl zacházet se svou nádobou ve svatosti a úctě, ⁵ ne v žádostivé vášni jako pohané, kteří neznají Boha, ⁶ a aby *nikdo* nepřekračoval *meze* a neklamal v této věci svého bratra, protože Pán *je* mstitelem v těch všech *věcech*, jak jsme vám také předem řekli a plně dosvědčili. ⁷ Neboť Bůh nás nepovolal k nečistotě, *nýbrž k tomu, abychom žili* v posvěcení. ⁸ Proto kdo *toto* odmítá, neodmítá člověka, ale Boha, který *ltaké* do vás dává svého Svatého Ducha.

1. Tesalonickým 4:1-8

Čtení z evangelia:

²¹ Ježíš odtamtud vyšel a odebral se do končin Týru a Sidónu. ²² A hle, z těch končin vyšla *nějaká* kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Mou dceru zle trápí démon.“ ²³ Ale on jí neodpověděl *ani* slovo. I přistoupili *k němu* jeho učedníci a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí!“ ²⁴ On řekl: „Byl jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z domu Izraele.“ ²⁵ Ona však přišla, klaněla se mu a říkala: „Pane, pomoz mi!“ ²⁶ On odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit *jej* psům.“ ²⁷ Ona řekla: „Ano, Pane, ale vždyť *i* psi jedí z drobtů, které padají se stolu jejich pánů.“ ²⁸ Tehdy jí Ježíš odpověděl: „Ó ženo, tvá víra *je* veliká. Staň se ti, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera uzdravena.
Matoušovo evangelium 15:21-28

Pes domácí aneb Máme právo na milost?

V Jevanech chovají vlky. Mají vlčata. Vlka byste si i pohladili, ale vlčici radši ne. Už zjevem brání své děti. Vlci, či psi domácí, stále jsou to jen šelmy. Chrání své potomky, ať to stojí, co to stojí. Zatímco jsme si minulou neděli vysvětlovali vztahy k cizím lidem a bránili jsme se *xenofobii* a chtěli jsme být blízko *fyloxenii* (pohostinnosti), dnes řešíme skandální záležitost. Nepatřičné označení cizích etnik za psy je za hranicí dnes tak, jako kdysi.

1. Odstavec první - Nepatřičné místo a nepatřiční lidé

Pán Ježíš opouští galilejskou krajinu kolem jezera Genezaretského¹ a směřuje na severozápad do Týru a Sidónu. Na mořské pobřeží nejel na dovolenou, neměl prázdniny jako naše děti, které v pátek odjely na hory. Měl souvislou tříletou služební cestu. Občas ani nespál. Pořád byl v práci. A najednou se dostává do míst, kde rabín a učitel Izraele nemá co dělat. Jede ke Středozemnímu moři, do dnešního Libanonu. Do místa pověstné

¹ Odchází od jezera, kde před naším textem ještě řešil, co je čisté a nečisté. Co je vhodné a nevhodné. Po našem příběhu se zase vrací do Galileje k jezeru.

hříšnosti, které je připodobňováno samotné Sodomě.² To odtamtud přijížděli obchodníci, bydleli v Judsku a dělali farmářské trhy v Jeruzalémě - jenže v sobotu, ve svatý den odpočinku. Co na tom, že měli vždy čerstvé potraviny. Za doby Nehemjášovy tak dráždili Hospodina a jeho zákoníky.³

Proč tam cestoval?! Co tam Ježíš dělá?! To jsou vážná otázky a obě jsou na místě! Popletla se mu GPS? Chtěl se chvíli válet u moře? Ne! Podle podání Markova evangelia jel do Týru a Sidónu Pán Ježíš na návštěvu a chtěl to uchovat v tajnosti.⁴ Ale je tu ještě jedno zásadní vysvětlení: Pán Ježíš Kristus byl velvyslancem království Božího, a to se velice často jevílo, jako *království nepatřičnosti*. Měnilo představu o království Izraele typu Davidova či Šalamounova. A dodnes lidé čekají něco jiného, když slyší evangelium. Myslí na nějakou organizaci, církevní stát.

Evangelium, zpráva o tomto novém království zní také dost *nepatřičně*. Evangelium překračuje hranice, které jsme si vybudovali mezi etniky, mezi tím, co se dělá a nedělá. Posílá nás jinam, než jsme si léty navykli. Evangelium bývá velice často nevhodné pro svou dobu a její společnost. Tak se dá říci, že řečnění o nějakém rabínu z Galileje a přebírání zeměpisných skutečností vůbec nemusí být evangeliem! Může být úplně mimo si myslet, že nás tohle poslal Ježíš dělat! Že takto vede Duch svatý! Evangelium, které potřebují lidé slyšet bývá velice osobní - lidé na něj čekají. Je to zpráva, která se jich týká. Řeší jejich potíže. Nikdy nic není úplně přesně nalinkováno. Bůh překvapuje den co den. A žena v Týru a Sidónu věděla, že Ježíš přišel kvůli ní. Pro ní znělo evangelium - dobrá zpráva takto: "Rabbi Ješua je tady!" Jak zní dnes vám? Slyšíte evangelium?

2. Odstavec druhý - Nepatřičné jednání

Ježíše si našla pohanská žena a pravděpodobně byla velice naléhavá. Oslovovala Pána Ježíše jako královského syna a zřejmě byla dost hlasitá a naléhala, protože její dcera potřebovala pomoc. Co tu dceru trápilo, nevíme. Jako nemůžeme dělat přehled po andělech, nemáme šanci mapovat demony. Nejsou podstatní. Podstatné je jejich trápení, které lidem přinášejí. A Ježíš na tu ženu vůbec nereagoval. Jako by neslyšel.

Ona se *nepatřičně* chová a on *nepatřičně* mlčí, až už dojdou nervy učedníkům a napomenou Ježíše: "Dělej něco! Buď jí vyhov, nebo ji vyhod!" Učedníci, když nevěděli, co dělat s nějakými lidmi, zbavovali se zodpovědnosti. Použili podobná slova nějaký čas před tím, když nevěděli, jak obstarat zástupy lidu. Jejich rada byla podobná: Propusť je! ⁵ A teď to Pánu Ježíši radí zase! To je alibismus a odmítání odpovědnosti.

² Tehdy začal *Ježíš* kárat města, ve kterých se stalo nejvíc jeho mocných činů, že nečinila pokání. „Běda tobě, Chorazin! Běda tobě, Betsaido! Protože kdyby se byly v Týru a Sidónu staly ty mocné činy, které se staly ve vás, dávno by v žini a popelu učinili pokání. Ale pravím vám: Týru a Sidónu bude v den soudu snesitelněji než vám. A ty, Kafarnaum, budeš *snad* vyvýšeno až do nebe? Až do podsvětí budeš strženo! Neboť kdyby se v Sodomě staly mocné činy, které se staly v tobě, zůstala by až do dnešního dne. (Matoušovo evangelium 11:20-23)

³ Nehemjášova kniha 15:13-18

⁴ Markovo evangelium 7:24!

⁵ Matoušovo evangelium 14:15

Moje vlastní církev s tím také bojuje. Rada Církve bratrské začala užívat způsob podávání návrhů, jaký mají užívat sbory a kazatelé. Staví se na jejich úroveň a nejde přímo, nepřesvědčuje a nevysvětluje. Třeba ve věci hospodaření. Předložila jeden návrh a nehledá další. A já ji přesvědčuji aby jednala demokraticky a společně s lidmi připravila a představila církvi dva nebo tři modely řešení. A aby přidala komentář jejich slabin a silných stránek, dala možnost, aby proběhly během času do podzimu dva tři workshopy (otevřené třeba i veřejnosti mimo církev). A na podzim můžeme hlasovat o tom, kterou verzi přijmout.

A teď se vracím k příběhu: Po Ježíšově *nepatřičném* mlčení slyšíme zvláštní *nepatřičná* Ježíšova slova. Skoro výmluvu, která by se nad trpícím neměla nikdy opakovat. Řekne, že je poslán jen “ke ztraceným ovcím z domu Izraele” (15:24) a žena pokračuje. Klekne, žádá o smilování. Jde o dceru, ale ona volá: “Pane, pomoz mi!” protože jde o ni. To ona je matka, která dá za dítě všechno!

Ježíšova odpověď je však silně *nepatřičná*: “Není správné vzít chléb dětem a hodit jej psům” (15:26). Mluví o ní, o té pohanské ženě a o jejím dítěti a o jejích blízkých, jako o psech?! Nepomůže mu ani to, že použil slova jemnějšího, které označuje domácí, ochočené psy.⁶ Ne toulavé a špinavé pouliční zdivočelé psy, ale domácí mazlíčky, kteří čekají pod stoly. Ale přesto: Bylo to *nepatřičné*... (Byť tehdy vůči pohanům běžné...)

3. Odstavec třetí - Stoly, které oplývají...

Ona to vzala. Viděla v tom naději. Měla před očima zřetelný cíl, za nímž šla jako fena, která větří potravu! Proč by ji mělo odradit nějaké nevhodné označení, tady šlo o všechno! Pejsci mají možnost přijímat to, co spadne dolů, co není využito. Věřila, že Pán Bůh dává, až oplývá. Že milost je přetékající!⁷

Nebude to naší šikovností. Myslíme-li na hospodaření v naší domácnosti, myslíme-li na hospodaření v církvi a ve společnosti, platí jedno tvrzení: Když Bůh bude žehnat, bude toho i v době zoufalé nouze a bídy tolik, že ještě zbude pro ostatní. Nemusíme mít stoly navršeny jídlem, nemusíme být bohatí, stačí i jídlo nuzáků a vždy bude i pro ostatní. Vždy budou naše životy oplývat!

Věřila a Pán Ježíš jí dal, po čem toužila. Konec je krátký, víra té ženy byla nasycena. Snad si můžeme položit otázku, zda naše víra nemá zábrany v naší důstojnosti. My bychom se na úroveň psů nikdy nesnížili. Nikdy bychom nečekali na zbytky. Nikdy bychom nešli do obchodů, v nichž kape a nepovažovali bychom je za Boží - protože jsme přesvědčeni, že Boží obchody musí doslova téct! A to je pro nás dnešní lekce: Ženě kapička dala život!

Pán Bůh se smiloval nad naší osobností. My nejsme ani psi. Náš bankrot byl obrovský! Voláme se žalmistou: “Nevzpomínej však na hříchy mého mládí, na má přestoupení. Vzpomeň na mě podle svého milosrdenství, kvůli své dobrotě, Hospodine!” (Žalm 25:7)

⁶ *kynarion* řecky, což znamená *pejsci*, nikoli *kyón*, divocí psi, kteří jsou potenciálně nebezpeční - viz Matoušovo evangelium 7:6. Myslím, že nejde ospravedlnit Ježíšovo jednání ani tím, že takové označení pro pohany bylo tehdy běžné. Nikdo se nad ním nepozastavoval.

⁷ Viz Boží řeč k Mojžíšovi, která naznačuje, že země zaslíbená je místem, které obecně oplývá. Kananejská žena se hlásila o zbytky toho, co jejím předkům Hospodin vzal: “Sestoupil jsem, abych ho vysvobodil z moci Egyptanů a abych ho z oné země vyvedl do země dobré a rozlehlé, do země oplývající mlékem a medem, na místo Kenaanců, Chetejců, Emorejců, Perizejců, Chivejců a Jebúsejců.” (Exodus 3:8) připomeňme si slova Žalmu 23:5 - “Kalich můj naléváš až oplývá!”